

HÍVOM A CSALÁDOKAT 2010 áprilisában

**Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestvérek,
kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!**

IGEN a megfogant életre

A magyar társadalomnak és Egyháznak szüksége van gyermekekre, a gyermek a jövő záloga. A megfogant életre kimondott igen nem csupán egy új élőlényre vonatkozik, hanem egy egyedi, megismételhetetlen istenképmásra. Javát azzal szolgáljuk legjobban, ha biztosítjuk számára a békés, nyugodt otthont, a szeretetteljes családi környezetet.

Az ember az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart (vö. GS 24.), méltósága abban rejlik, hogy Isten az embert önmagához hasonló lényként, azaz személyként akarja. A házaspár a gyermekre kimondott IGEN-nel tudatosan részt vállal Isten teremtő tevékenységében, akarja a gyermeket, és pedig személyként. Az ember az egyetlen teremtmény a földön, akinek szabadságában áll utódait akarni, de éppen ez a szabadság teszi felelőssé vállalásáért.

A gyermekre mondott felelős IGEN a házastársra mondott IGEN-en alapul. A házastársak egymásra kölcsönösen IGEN-t mondva egyé válnak, „Így már nem ketten vannak, hanem egy test”(Mt 19,6). A gyermekre együtt, „egy testté válva” mondják IGEN-jüket. Csak az együtt kimondott IGEN méltó a gyermekhez, Isten ajándékához, hiszen ezt az ajándékot nem az apa, vagy az anya kapja, hanem a házaspár. A gyermek jogai is súlyosan sérülnének, ha eleve egyszülösen jönne a világra, egész életére befolyással van kapcsolata apjával és anyjával. A házastársi IGEN megszegése maga után vonja a másik IGEN leértékelődését is. Tapasztalati tény, hogy azok a gyerekek fejlődnek kiegyensúlyozottan, válnak szabad, harmonikus, öntudatos egyéniséggé, akiknek szülei tartós, szeretetteljes házasságban élnek. A házastársak közötti viharos zavarok, nézetkülönbségek, óhatatlanul nyomot hagynak a gyerekekben, a válás pedig olyan súlyos sérülést okoz, amelyet a gyerekek legtöbbször ki sem tudnak heverni, nem ritkán képtelenné válnak az igazi házasságra. Az a tény, hogy a ma házasságot kötők között a válások száma növekszik, összefüggésben van azzal, hogy a szülők generációjában is egyre kevesebb a jó házasság.

Nem az apa, vagy az anya, hanem a házaspár kapja a gyermeket, akinek egész életét befolyásolja kapcsolata apjával és anyjával. Beszéljétek meg pozitív és negatív esetek kapcsán: hogyan hatott a gyerekekre a szülők kapcsolata egymással és gyermekeikkel!

Amikor egy fiatal emberpár tudomást szerez érkező gyermekéről, még úgyszólván semmit sem tud róla. Nem tudják, fiú lesz-e, vagy lány, nem tudhatják, milyen lesz a külseje, milyen jó, vagy rossz tulajdonságokkal fog rendelkezni, kedves lesz-e, vagy nehéz természetű, mégis IGEN-t mondanak rá, és ha ez az IGEN őszinte, máris elkezdik szeretni. A szeretet nélkül kimondott IGEN ugyanis hamis, nem teljes. A megfogant gyermek fogantatása pillanatától emberi személy, aki, mint minden emberi lény, a lelke mélyén arra vágyik, hogy elfogadják, szeressék és viszontszerethessen. IGEN-t mondva rá a szülők nem csupán jóváhagyják: jöhet az új élőlény a világra, hanem vállalják, hogy az új embert elfogadják és szeretni fogják, akármilyen lesz is.

Születendő gyermeküktől a szülők általában csak jót és szépet várnak. Ezért nem tud a csillagjós az Ember Tragédiájában hihetetlen jövőt jövendölni a leendő gyermeknek: „Olyat nem is bírnék tán feltalálni, / Min megbotránkoznának a szülők, / Nem messiás-é minden

újszülött, / Fénylő csillag, mely feltűnt a családnak, ...". A generációk közötti ellentét keserű tapasztalatai szólnak Madáchból, amikor hozzáfűzi: „S csak későbbben fejlődik szokott pimasszá”. Még ha oly őszinte és igaz is volt az a kezdeti IGEN, az önzés, a saját szempontok előtérbe helyezése megzavarja a szülő és gyermeke közötti szeretetkapcsolatot.

A még ismeretlen gyermeket örömmel fogadni mégsem a fej homokba dugása. Isten a gyermekkel ajándékot ad, és nem büntet. A szülők joggal bízhatnak az isteni jószágban: mindent meg fognak kapni ahhoz, – bármilyen legyen is a gyermek, akármilyenek legyenek is körülmények, - hogy felneveljék, Istennek tetsző embert faragjanak belőle. Szekularizált világunkban sokan úgy gondolják: a tudomány, a technika, a civilizáció megold minden nehézséget, átsegít a járványokon és a földrengéseken, főleg ha van elég pénz. II. János Pál pápa figyelmeztet: Isten kegyelmére építsünk, ez az a sziklaalap, amelyre építve házasságunkat, családjunkat, gyermekeinket biztonságban tudhatjuk (I. Lk. 6, 47-49).

Idézzétek fel gyermekvárásotok boldog pillanatait! Hogyan fogadták szüleitek a hírt: unokájuk érkezik?

Nemrégiben hallottam, hogy valaki kifejtette: ez a világ tele van bajjal, szenvedéssel; úgy gondolja, hogy rosszat tenne, ha egy gyermeket rákényszerítene ebben a csúnya világban való életre, ezért nem akar gyermeket. Látszólag humánus, jóakarátú gondolatok. A világot azonban éppen azáltal tudjuk jobbítani, szebbé, élhetőbbé tenni, hogy gondoskodunk a jobb, nemesebb következő generációról. Hiába tesszük mindennapjaink részévé a technika vívmányait, hiába árasztjuk el olcsó és jó áruval a boltokat, hiába nyújtunk mindenkinek ingyenes és mindenre kiterjedő orvosi szolgáltatásokat, a csak magának élő, önző és igazságtalan emberek világában nem lesz jó élni, az ember nem lehet igazán boldog.

Olyanok is akadnak, akik a gyermeket játékszernek tekintik, azért akarják, „mert az olyan drága”. Sokszor halljuk: Nekem jogom van arra, hogy gyerekem legyen! Fontos tudnunk, hogy „a gyermek nem járandóság, hanem ajándék. A házasság legnagyobb ajándéka egy új emberi személy. A gyermeket nem szabad tulajdonnak tekinteni, mintha követelni lehetne a gyermekhez való jogot. Ezen a téren egyedül a gyermek rendelkezik igazi jogokkal; tudniillik, hogy szülei házastársi szeretete sajátos aktusának gyümölcse legyen, hogy fogantatása pillanatától kezdve személyként tiszteljék” (KEK 2378). Akik a gyereket mindennel ellátják, elhalmozzák mindenféle holmival, nem gondolják meg, hogy az igaz szeretet a másik javát akarja. A gyermeknek pedig szeretetre van szüksége, arra, hogy megtanuljon szeretni és hálásnak lenni, hogy jó legyen valahová, éppenséggel a családjához tartoznia. Szépen fejezi ezt ki Ady: „Szeretném, hogyha szeretnének / S lennék valakié, / S lennék valakié.”

Hogyan tudjátok gyermekeitekkel éreztetni: hálásak vagytok azért, hogy őket kaptátok ajándékba? Mi segít a vas-szigor és a majomszeretet között a helyes mérték megtalálásában?

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke